

SNUF EN SNUITJE

De gemeente Delft werft via een personeelsadvertentie een nieuwe directeur. In dit geval voor het project Spoorzone en met een salarisindicatie van 167 tot 200 k. De goede verstaander weet dan dat de letter k hier gebruikt wordt als populaire (of elitaire?) vertaling van de eenheid 1.000 euro. De ondergrens van de geboden vergoeding is natuurlijk strategisch gekozen, want die ligt net

onder de zogenaamde Balkenende-norm, namelijk het salaris van de minister-president. Publieke functionarissen zouden niet meer mogen verdienen dan die norm. Maar in het geval van de Spoorzone betreft het geen publieke functie hoor ik u zeggen? Het is toch een gewone onderneming? Het Ontwikkelingsbedrijf Spoorzone is inderdaad een publiek private samenwerking met een omvang van rond een miljard euro en we kunnen bij 'dit grootste project uit de Delftse historie' de juiste man of vrouw nu eenmaal niet voor minder binnenhalen...

Het valt me mee dat hier nog gewoon een 'directeur' wordt gevraagd. Bij de meeste publiek private organisaties heet de leiding inmiddels 'voorzitter van de Raad van Bestuur', vanzelfsprekend met de bijbehorende emolumenten. Zo kennen we onder meer de woningcorporaties – ooit in verenigingsverband met dubbeltjes en kwartjes bij elkaar gespaard – waarvan enkele tientallen voorzitters nu ruimschoots meer ontvangen dan de genoemde norm. Toen ik enige tijd geleden een van die voorzitters sprak nadat ik had horen rondzingen dat hij als ministeriabel werd gezien, antwoordde hij me beslist: "Maar, Kees, dat is in mijn geval volstrekt ondenkbaar geworden, ik zou te ver terugmoeten in salaris." Ik vraag me als zelfstandig ondernemer wel eens af hoe je die veertigduizend euro nou nog op krijgt, en dat elke maand opnieuw. Maar goed, 'ondernemen' met andermans geld gaat nu eenmaal een stuk gemakkelijker.

Dat men bij zoveel geld toch telkens nóg meer wil hebben, laat de recente vastgoedfraudezaak weer goed zien.

Dubieuze verkopen van pakketten uit de vastgoedvoorraad van pensioenfondsen, via twijfelachtige tussenpersonen en dat slechts ten faveure van de bankrekening van enkele fraudeurs. Ondernemer en mecenas Joop van den Ende kreeg er kortgeleden ongewild mee te maken en Matthijs van Nieuwkerk vroeg hem hoe het nu voelde om

"in de wereld van Snuf en Snuitje terecht te zijn gekomen?" Voor de jongeren onder ons: Snuf en Snuitje waren de onhandige en stotterende boeven bij Pipo de Clown, de televisieserie voor kinderen uit de jaren zeventig. Van den Ende (trouwers ooit zelf als clown begonnen) besloot per direct uit het vastgoedbedrijf te stappen dat hij samen met anderen – inmiddels verdachten in die fraudezaak – had opgezet. Hij wilde er absoluut 'niets meer mee te maken hebben', maar krijgt nog wel een proces aan zijn broek.

Wie kunnen we nu aanspreken op het graaigedrag van al die quasi-ondernemers? Wouter Bos die de touwtjes op Financiën in handen

heeft? De voorzitter van beleggend Nederland? Of Elco Brinkman, het boegbeeld van onze vaderlandse bouwwereld en onder meer (sic!) trekker van de Amsterdamse Zuid-As? Plotseling zag ik de laatstgenoemde voor me als de Dikke Deur uit Pipo de Clown. Die gaf al zijn geld uit aan taartjes, waardoor hij Pipo niet meer kon betalen. Een herhaalde kreet werd zijn handelsmerk. Ziet en hoort u het ook? Dikke Deur Elco, hoge hoed op en met een kussen boven de broekband, kris kras rennend door de weilanden rond Amsterdam-Zuid en roepend: "Pipo, Koeien! Pipo, Koeien!"

Leestip:

Alexandra den Heijer (red.), Vastgoed in Cijfers (2001), Bouwmanagement en Vastgoedbeheer, faculteit Bouwkunde, TU Delft.

